Sorin Cerin

PRIN CIMITIRELE VISELOR

Editura PACO

SORIN CERIN

***

PRIN CIMITIRELE VISELOR

POEZII DE MEDITAȚIE

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CERIN, SORIN
Prin cimitirele viselor / Sorin Cerin. - Bucureşti : Paco, 2015
ISBN 978-606-665-105-9

821.135.1-1

Tehnoredactare computerizată: Alexandru Achim

Coperta şi tiparul: George Savu

Tiparul a fost executat la **PACO Editură şi Tipografie**
str. Cristofor Columb nr.7 sector 1, Bucureşti
email: editurapaco@gmail.com

☎ *021 211 40 74*
0723 624 421

Editură & Tipografie PACO S.R.L.

SORIN CERIN

PRIN CIMITIRELE VISELOR

POEZII DE MEDITAȚIE

Bucureşti, 2015

„Poezia de meditație pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevăruri filozofice, ci o împletire de revelații despre aceste adevăruri. Iar raportul dintre intensitatea acestor revelații și îndoiala din care sunt construite adevărurile este chiar piatra filozofală a acestei poezii. De altfel, secretul de a putea fixa fulgerul revelatiei este o problema la fel de subtilă ca și aceea a pastrării energiei solare din zilele calde în cele reci.”

Ana Blandiana

CUPRINS

1. Catedrala Existenței

Mereu i-au lipsit,
 cărămizile Fericirii,
 zidarului Dumnezeu,
atunci când şi-a construit,
 catedralele Păcatelor Originare.

Vaste holuri pentru sufletele nenăscute,
se pierd în aşteptarea durerii,
prin care ne-a definit Viața.

Toate duc către marea sală a naşterilor,
cu primele ei scâncete,
unicele Adevăruri Absolute,
strigate inconştient,
Mamei Nimănui,

Amvoane mari pline de scări celeste,
închise în meandre rătăcitoare,
strălucesc în soarele Iluziilor Vieții,
clădindu-ne mereu Soarta,
ce în mod perfid pare a fi a noastră.

În sfârşit Altarul Sensului Existenței,
cu miros de fân cosit din iarba Clipelor,
ars de Deşertăciunea Zilelor,
devenit cenuşă a Amintirilor,
pentru a hrăni Moartea,
la care ne vom închina,
întreaga Viață.

2. Orizontul unei Priviri

Dans de cer,
plin de misterul patimilor,
din norii descumpănirii,
ce-aleargă spre nicăieri,
pe Orizontul unei Priviri,
ce pare că se termină în Eternitatea Inimii,
de frunză ruginită a țărânii,
ce nu-şi poate recunoaşte trupul remuşcărilor,
de atât de multă ploaie de foc,
ce-aprinde orice Cuvânt rostit,
de sângele apusului unei despărțiri,
scurs pe pleoapele amăgirii,
unei rulete ce n-a cunoscut norocul,
Fericirii,
nici în vaza de cristal a florilor de plumb,
aduse de paşii de smoală,
ai Întunericului,
din nopțile înghețate,
în noi înşine.

3. Presă Porcească

Locomotive grele de plumb topit,
sunt turnate de Destin,
în matricile viitoarelor gloanțe a Dezinformării,
ce vor ucide tot ce a mai rămas uman în Ființă,
ca apoi să alerge prin Cuvintele,
ce-ar dori să zboare,
dar nu-şi găsesc vagoanele verbelor,
fiindcă n-au cunoscut niciodată gara reproşurilor,
unei Societăți de Consum,
Presă Porcească,
în toate felurile ei culinare,
începând de la mezelurile sadice ale minciunilor,
până la fripturile în sânge ale războaielor.

Doar greierii parlamentelor vesele din prag de iarnă,
mai cântă besmetic sonata Nebunilor,
intitulată: Fericirea de a trăi.

4. Remuşcare în Eternitatea Clipei

Cât de lung poate să fie somnul,
dintre lumea ta şi privirea mea?

Dar Remuşcarea,
care şerpuieşte printre zilele pline de Apă a Vieții,
în care ne înotăm menirea?

Să fim la capăt de pod ce trece deasupra Timpului
pierdut la întâlnirea cu Destinul?

Tălpi de Cuvinte roase,
ne strivesc auzul lacrimilor de vise,
ce încă mai clipocesc,
în flacăra candelei,
aprinsă pe mormântul Clipei,
Eternității noastre.

5. PRIHĂNITĂ

Coliviile speranțelor au ruginit,
de atâta singurătate,
încât nici un cântec al uitării,
nu şi-a mai strunit caii liberi ai notelor,
ce urmau să ningă peste fruntea rece,
a zăpezilor de altădată.

Marinarii farmecelor,
şi-au găsit în sfârşit,
un port de cremene,
din care să-şi aprindă focul sacru al Iluziei Vieții,
prihănită de mână cu Moartea.

6. Bordelurile Existenței

Cutremure de Iluzii ale Vieții,
ne stăpânesc libertățile,
pălăriilor prea grele,
ce ne umbresc inimile înghețate,
puse să traverseze deşerturile sufleteşti,
ale copacilor cu tulpinile golite de sevă,
din gândurile pustiurilor,
cu rădăcini putrezite,
înfipte adânc în abisul Deşertăciunii.

Melcii promisiunilor,
par a-şi fi pierdut cochiliile de împliniri,
pe calea unei Istorii,
ce a plecat la drum despuiată de orice Minciună,
arătându-şi Adevărul prin care ne consumă,
aşteptând mereu nesatisfăcută,
la orice colț de stradă,
clienții cu nume de Război, Viață sau Moarte,
indiferent de sex, etnie sau religie,
pentru bordelurile acestei Existențe.

7. ÎMPĂCARE

Trandafirii pasiunilor,
 îşi ascut țepii nelegiuiți de către albinele,
truditoare de Zile,
la porțile rămăşagurilor,
 cernite cu despărțiri.

Chilii uitate de lume,
roiesc în fagurii sufletelor,
cu pustnicii încătuşați ai speranțelor,
ce vor ploua cu întuneric,
peste crizantemele veştejite,
 din coroanele mortuare,
dăruite de greierii cântărilor de iarnă,
 din sângele Apusului,
Împăcării.

8. Geamantane pline

Promoroacă de vorbe goale,
ning a mântuire,
peste religiile de asfalt,
călcate de Prostituatele Adevărului,
ce lasă urme de plumb,
catedralelor de promisiuni şi mătănii,
ce vor supremația,
Societății de Consum,
unde luptă din răsputeri ca Iluzia Vieții,
să-şi găsească un amant pe măsura şi greutatea ei,
fără nici o discriminare dată de Morala,
legală a Minciunii.
Geamantane pline până la refuz cu interese,
se adună doldora,
la peronul financiar al Zilei,
aşteptând trenul Bancar,
pentru a le duce către Paradisurile fiscale,
din Insulele Vieților,
pierdute pentru totdeauna,
la propriile jocuri de noroc,
cu Adevărul.

9. Nu ştiu

Piromanii cerurilor ne ademensc cu apusuri incendiare,
la mica publicitate a Iluziei Vieții.

Se vinde absolute orice,
de la Clipe până la Adevăruri cu Mănuşi,
mai puțin,
Eternitate,

De ce?

Nu ştiu.

Observ cu interes un anunț bizar,
în care cineva oferă,
spațiu de locuit suficient,
pentru o Inimă.

Ştiam că acestea nu au nevoie de spații,
ci doar de timpi,
mai precis de Eternitățile lor.

Dar acestea nu se mai găsesc,
demult,
de dinainte de a fi Cerul Iubirii,
ars.

De ce?

Nu ştiu.

10. Clei de Şarpe

Cai fără copite,
zori fără de viață,
crini de amintire,
suflete în ceață.

Cred că vor fi alte,
libertăți pe masă,
doar să se îmbie,
cu roua mieroasă.

Ziduri de pustie,
fabrici vechi de rouă,
ne îmbie-n curtea,
unde ne mai plouă,

Rugăminți de patimi,
viscole de dor,
şoapte vechi de anii,
rupți de un actor.

Zodiacu-i Timpul,
mare mercenar,
şi nici bani de Clipe,
n-are-n buzunar.

Doar fochistul falnic,
focul ce e drept,
stă să-şi ardă jalnic,
unicul livret.

Voi iubiții ceții,
ce ați ascultat,
zorii de lumină,
care s-au predat.

Lumii de finanțe,
ca unui soldat,
bani din clei de şarpe ,
ce au sucombat.

11. Toate au sens

Toate rugăciunile,
 de a alerga cât mai mult,
 ale roților asfaltului,
nu fac cât o groapă,
 dată de Dumnezeu,
 la locul potrivit.

Crinii albi ai Adevărului,
te ucid,
 dacă nu-ți aeriseşti cămara minții.

De cât război are nevoie omul şi de câtă pace?

Ce poate fi mai prețios decât Moartea?

O lume fără păcate nu ar avea sens.

12. ARTĂ CULINARĂ

Seminţe de Zile risipite peste hotarele iernilor de spaime,
clocotesc în cazanul plin de infern al Soartei,
care-şi aranjează ţepii momentelor,
pe fruntea crucificată a unei Clipe,
deznădăjduite şi disperate,
fiind considerată vinovată,
pentru colaborarea sa cu Adevărul Absolut,
al neşansei şi amăgirii,
din plumbul greu şi cenuşiu,
al gustului,
unui Dumnezeu prea amar,
pentru dulceaţa Fericirii,
preparată din ochi nesfârşiţi de rouă,
amestecată cu fragii buzelor de Răsărit,
primenită mai apoi de razele Luminii Divine,
spre a fi cât mai atrăgătoare,
în vitrina spartă de Arta Culinară,
spre a fi dăruită,
Timpului chior,
unde nimeni nu o va putea admira vreodată.

13. Dans cu Destinul

Strune de Adevăr,
se unduiesc spasmodic,
pe lacul de sudoare al orelor,
unde nici o adiere de vânt al gândurilor,
nu pare a tulbura țepii trandafirilor de împliniri,
ce au căzut în Apa Vieții ce s-a învolburat pe dată,
devenind consoarta Despărțirii,
proaspăt sosită din cascada de reproşuri a Dorului.

Nici balerinele sentimentale ale Nostalgiilor,
nu mai plutesc pe scena amantlâcurilor cu Clipele sfioase,
ce negociau pline de grație,
încă un dans cu Destinul.

14. Trecut înfometat

Pline de franchețe,
 solstițiile au înegrit Vremea,
spălând-o în apele tulburi ale Vremurilor,
dijmuite,
 spre a fi dăruite ceştilor de cafea amară,
din bordelul sentimental al Timpului,
care şi acum,
 trăieşte din scamatoriile propriilor Ore,
unde se desmiardă,
fumând norii aprinşi ai Apusurilor,
ce prevestesc,
 negura nopților pline de remuşcări,
uitări şi dezmierdări,
ale Trecutului înfometat,
ce nu mai ştie câți Zori a înghițit,
în sufletul său obez,
din privirile adânci,
 ale lunii atâtor şi atâtor farmece,
ce nu vor mai străluci niciodată,
în Cuvântul care ne-a născut,
Iubirea.

15. Cavouri de Amintiri

Albii divine de pasiuni răscolitoare,
prin care se scurg ridurile Existenței,
în palmele unei singure Clipe,
Clipa Morții.

Spinii falnici ai coroanelor religiilor iubirii,
ne înțeapă cu măreția lor,
de a fi purgatoriul propriilor trăiri,
unde suntem invitați,
să intrăm desculți de orice prejudecăți sau orgolii,
pentru a înțelege cum pot fi arse sufletele,
pe rugul Iluziei Vieții,
spre a crea cenuşa aspirațiilor,
din cimitirul tuturor împlinirilor,
care se sfârşesc în cavourile de Amintiri.

16. Doar

Paşii plumbuiți ai Norilor,
par a face farmece,
drumului pe care ne-a îndreptat Destinul,
îngrijorat de vulcanii gata să erupă,
ai Iluziei Vieții,
ce nu prea crede în Moarte,
ci în ploaia obscenă și rece,
ce aduce Apa Vieții,
pentru fântânile secate,
de amarul dorului,
de a ne regăsi Străinul din noi,
cei încorsetați să ne murim Moartea,
neştiind că este cea mai mare izbăvire,
a trenului de ani,
care nu-şi va găsi niciodată o gară,
a Eternității,
unei singure Clipe,
doar.

17. Cer amanetat

Berze de regrete,
ce n-aduc noii născuți ai Viitorului,
pe marginea drumului Iubirii,
unde mi-am făcut casă de vise,
care s-a ruinat încetul cu încetul,
sub dogoarea întâlnirilor,
aprinse de zăpezile dulci ale Trecutului,
ce a îmbătrânit mai repede,
decât Vremea noastră,
ascunsă în verighetele Destinului,
pe care le-am pierdut la ruleta nenorocului,
ce-şi amanetase până şi cerul inimii,
dar când să fie pus în joc,
deja era plin de norii delăsării,
ce plouau cu răceală şi plictiseală,
peste frunțile noastre,
care nu mai erau demult,
munții pe care-i escaladam,
sărutându-le tâmplele albite de puritate,
ci se fărâmițaseră,
in nesfârşite cioburi de trăiri,
devenite praful,
dus spre nicăieri,
de către Deşertăciunea,
angajată de Moarte,
cu normă întreagă.

18. Moartea nu se negociază

Țărmuri topite,
de privirea rece şi adâncă a oceanului,
de vise în care mă scufund,
cel însetat,
spre a dezveli rădăcina,
Cuvântului Creației,
din care mi-am întrupat Viitorul,
devenind Destin părtaş,
al unui Trecut ce pare a fi al Nimănui.

Clepsidre de patimi,
cern nisipul morilor de vânt ale Iluziilor Vieții,
înecându-le în depărtările fără de sfârşit,
ale Deziluziilor,
din care am învățat,
că Moartea nu se negociază,
niciodată cu Existența.

19. Vise nebune

Florile de foc ale gândurilor,
îngheaţă supuse la geamul suspinului,
criptă de marmoră albă,
ce-ai nins peste Trecut,
înmormântându-mi orice viziune,
a Luminii Divine,
care încă mai izvora,
din scoarţa copacilor negri,
ai frigului de sfârşit de lume,
ascuns în cercelul ruginit al Inimii,
pe care am dat-o o singură dată,
unui Destin.

Lacrimi de zăpadă,
născute spre a cădea de pe streaşina Timpului,
scurs în oceanul de foc al Deşertăciunii,
Iluziei Vieţii,
la care ne închinăm,
visele nebune,
ce par a fi,
de început de Existenţă,
mereu.

20. Sângele apusurilor

Curcubeie de lacrimi,
cern refugiile zâmbetelor,
la întrunirea buzelor,
cu țesătura amară a Cuvântului.

Foc de sprâncene arcuite,
peste mănăstirile genelor,
ce închid dorințe,
argăsite să devină,
Împliniri.

Mâini ferecate,
de către degetele arătătoare,
ale mulțimilor de pasiuni,
stau îmbrățişate pe asfaltul ploilor de toamnă târzie,
ce se abate asupra pălmilor de cer al inimilor,
care nu-şi mai înțeleg sângele apusurilor,
de mai demult decât Existența.

21. Tuneluri fără margini

Notele ceştilor de porțelan,
sparg patimile pianelor lumii,
bând nostalgiile crimelor cotidiene,
săvârşite asupra Clipelor,
care, disperate,
s-au aruncat sub trenul greu şi apăsător,
al Trecutului,
neacceptând Singurătatea.

Tuneluri fără margini,
țes pânza Existenței,
prin venele Cuvântului Creației,
spre a deveni folositor,
josniciei speței umane.

22. Văzduh calamitat

Aburi de Iluzii ale Vieții,
se învârt haotic şi greoi,
prin măruntaiele locomotivei de întrebări,
care ne trage trenul Existenței,
spre destinația finală,
pentru care a fost menită,
Moartea.

Tării de temeri,
plutesc în văzduhul calamitat,
de furtunile viselor neîmplinite,
ale rădăcinilor risipite şi risipitoare ale Cunoaşterii,
care n-au avut niciodată o tulpină a lor,
a Adevărului.

Linştea de cremene,
aprinde sângele sentimentelor,
spre a hrăni cioclii hoinari ai Absurdului,
pe peronul aşteptării,
Nimănui.

23. DEŞERTUL DEŞERTĂCIUNILOR

Garduri rebele,
răvăşesc ținuturile Amintirii,
lăsând să erupă,
vulcanii ochilor de mistere,
în care se pierd,
bolțile realității,
unui vis,
prea greu de a nu fi adevărat,
peste aripile trecerii,
din care mi-a căzut o pană,
a Morții,
ce nu va mai zbura niciodată,
peste nesfârşirea Marilor Tăceri ale Existenței,
care s-au închis pentru totdeauna,
adânc,
în mine

Doar vântul mai retrăieşte pustiit,
praful unui trup,
ridicat în vârtejuri de Soartă,
peste deşertul Deşertăciunilor.

24. SĂRĂCIE DE IMAGINAȚIE

Viori de cețuri îşi împletesc părul strunelor,
într-un cântec funebru,
de sfârşit de Timp.

Canioane rebele îşi croiesc fluviile sufletelor,
din ce în ce mai învolburate,
pe teritoriile Inimilor,
ce refuză adesea să-şi mai bată,
Destinul.

Oportunități oportuniste,
stau la pândă în închisoarea Patimilor,
de neînlocuit a sărăciei,
de imaginație.

25. Începutul Sfârşitului

Liberi de noi înşine,
ne-am încins hora Existenţei,
pentru a ne hrăni cu Iluzia Vieţii,
ce ne este Lumină,
Simţire şi Destin.

Pasiuni rebele şi ridicule,
îl miră până şi pe Dumnezeu,
ce a creat Infernul Paradisului,
din fiecare floare a zâmbetelor,
sfârşite de fiecare dată,
în Moarte.

Corbii asfaltului potrivnici paşilor,
ciugulesc urmele Zilelor,
peste ceaţa dezolantă a Uitării,
ce naşte de fiecare dată,
un nou Început al Sfârşitului.

26. Lacătele firii

Ziduri de cremene,
 aprind Focul Sacru al Conştiinţei,
unui Dumnezeu,
 din închisorile mucegăite şi pline de igrasie,
ale sufletelor,
ce-şi doreau cândva Nesfârşirea.

Flăcările albinelor de jad ale simţirilor,
roiesc în jurul Ierarhiei Nonsensului,
pentru a da cât mai multă miere de pasiuni,
Iluziei Vieţii,
căreia îi place să consume Existenţa,
cât mai dulce,
 la micul dejun,
al ninsorilor de dorinţe,
ferecate cu lacătele firii,
din gândurile narcisiste şi nebune,
 după propriile ecouri.

27. Dacă nu greşea Dumnezeu

Ruinele frământărilor,
îşi lustruiesc mormintele ascunse ale Trecutului,
în cimitirul Realității,
florilor veştejite,
din coroanele mortuare ale Iubirii,
puse cu respect,
pe lespezile norilor de vise,
ce au fost undeva-cândva,
un sărut din eternitatea unei Clipe.

Doar zborul aripilor negre ale Uitării,
mai sparge imaginea de cremene încremenită,
care se loveşte de ținuturile unei Amintiri rătăcite,
scoțând scântei ce par c-ar fi aprins Lumea,
şi totul ar fi devenit o Fericire,
ce n-ar fi cunoscut Viața amanetată Morții,
dacă nu greşea Dumnezeu,
Creația.

28. STÂNCI DE RĂMĂŞAGURI

Ghearele rădăcinilor,
 Cuvântului,
 în care ne-am întrupat Menirea,
sfâşie carnea Zilelor,
brodate de curcubeele simțirilor,
stele întunecate sau luminoase,
ce vor cădea pe cerul Zorilor,
unei noi Întâmplări Întâmplătoare,
care se va oglindi,
 în Moartea de fiecare zi,
a Trăirilor.

Stânci de Rămăşaguri fără nume,
îşi pierd Timpurile,
 în vuietul din cochiliile fără suflare,
 ale scoicilor moarte demult,
în sufletele noastre,
ce-au devenit ele însele,
vuiet de valuri,
ce nu-şi pot regăsi Oceanul Ochilor,
 în adâncurile căruia să navigăm,
 alături de Eternitate,
pentru a ne spăla picioarele Zilelor,
de răceala Singurătății.

29. Marşul Funebru al Adevărului Absolut

Lira ruptă a făcliilor Luminii Divine,
nu va mai cânta vreodată,
armonia Universului din pacea sufletelor.

Fânul adevăratelor iubiri,
nu poate fi cosit,
fără coasa ruginită a Dorului,
la care cântă întotdeauna Moartea.

Întreaga orchestră de Clipe,
care ne acompaniază Iluziile Vieții,
va cânta Marşul Funebru al Adevărului Absolut,
doar la ora fixă a Non – Sensului Existenței.

30. ZÂMBIȚI VĂ ROG

Arşița mare de Viață,
aduce lăcustele oportuniste ale Regretelor,
în deşertul nemărginit al caracterelor,
ce-au uitat să iubească,
simplitatea unui răsărit,
dintr-un simplu Zâmbet,
care este mult mai bogat,
decât toate promisiunile la un loc.

Veşminte de Momente aprinse,
îmbracă trupurile dezgolite ale Anilor,
ce rămân la fel de reci şi amorțiți,
în licoarea lor bahică a Uitării,
conştienți de Moartea lăsată de Dumnezeu,
odată cu Conştiința.

Zâmbiți vă rog….

31. Instinct Primar

Poduri de Adevăruri,
 netrecute vreodată,
de picioarele Răspunsurilor,
 rupte la buzunare,
pentru a fi peticite cu Minciuni,
leagă palmele împreunate,
 de plumbul norilor Zilei,
ce cad grei,
 peste muncile atâtor Întrebări,
care sfredelesc,
 în mina unei fizionomii sau alta,
adevărate bulevarde de nelinişti,
 pe care trec Frământările,
unui aluat al Societăţii de Consum,
din care va dospi pâinea noilor legi,
 ale Moralei,
 ciopârţite de interesele meschine,
dintr-un Instinct Primar,
al naturii Condiţiei Umane.

32. Avorton

Făclii de rădăcini,
ard tulpinile Istoriei,
până în adâncurile scoarței neputinței sale,
de a deveni pom al înțelepciunii.

Bătălii de vorbe sterile,
vor să nască gemenii Lumii de Apoi,
Paradisul şi Infernul,
aspirațiilor şi încrederilor,
unei Omeniri fără de omenie,

Fiecare Paradis îşi are Propriul Infern,
iar Infernul propriul Paradis,
născând oglinda Cunoaşterii,
de la maternitatea Creației Bizare,
unde se pare că a lipsit Dumnezeu,
fiind moşită numai de Soarta,
care nu ştia nici măcar o socoteală,
a Vieții cu propriile ei Iluzii,
aducând pe lume un avorton,
cu nume de Om.

33. Tăcere apocaliptică

Resemnați ne ducem stânca Destinului,
pe spinarea sângelui ce încă mai curge,
prin venele neşterse ale Aspirațiilor.

Fiecare oră a devenit un rug stins şi rece,
în gheața căruia ardea cândva,
steaua călăuzitoare a Împlinirii
ce cade acum adânc cu tronc,
în inimile pustiite de sfârşitul unui sărut,
al Destinului cu sfințenia Iubirii.

Nici o ferigă a neliniştilor,
nu pare să-şi mai strige vântul pasiunii,
atârnând într-o tăcere apocaliptică,
pe Zidul Lacrimilor făr nici o adresă.

34. Fecioarele aspirațiilor

Noroc fără farmec,
care ți-ai pierdut,
până şi farmecele făcute,
de iarba fiarelor ruginite ale gândurilor,
ce ți-a ferecat pentru totdeauna,
menirea de a fi Existența Absolutului,
din naşterea fără temei a Lumii.

Clepsidră uitată de Timp,
numără fecioarele aspirațiilor,
ce mă duc în carele lor de foc ale neîmplinirii,
pe căile Existenței pline de obstacole,
către izbăvitoarea,
Moarte,
a Împlinirii.

35. CĂRĂMIZI DE LUMINĂ

Până la cât poate număra Dumnezeu,
în galaxiile sale de frământări,
sculptate în Marmora veşniciei,
ce-alcătuiesc atomii unui sărut,
dintre buzele fierbinți ale vulcanului unei Clipe
şi Eternitatea sufletului ei?

Care ruină n-a avut naşterea sa,
înveşmântată în brocartul aşteptărilor,
ce-au construit cărămizile de lumină ale Viitorului,
crezând că nu se vor stinge niciodată?

36. Ploi de stele căzătoare

Crepuscul de nostalgie,
ce-nmugureşti,
pe spinarea lunii noi a gândurilor,
lovite de insomnia,
părului încâlcit al regretelor,
pierdute în noaptea,
revederii urmelor suflării de argint,
din lacul plin,
de lacrimile ploilor de stele căzătoare,
ce se preling,
pe fruntea,
acum,
înnegurată a Nesfârşitului,
din care mi-am dorit,
să-mi fac casă şi temei,
alături de Poezia unei priviri.

Până şi spaimele se trezesc,
în sufletele mistuitoare ale remuşcărilor,
de a fi pierdut pentru totdeauna,
Mântuirea Eternităţii,
unui zâmbet.

37. Societatea de Consum a Mizeriei Umane

Strigăt de zbor,
pluteşti solitar,
rănind crestele divine ale retrăirilor,
cu depărtarea scoasă la mezat,
de imaculata sfinţenie a Iubirii,
unde condorii durerilor,
clădesc catedrale Existenţiale,
închinate Absurdului,
care suferă alături de Rătăcire,
în căutarea unui simplu Sens,
al fiinţării sale.

Negaţii enciclopedice de termeni,
fără miez de noapte sau de lumină,
se înşiră proscrişi,
la porţile bordelurilor,
de sentimente meschine ale politicilor,
paiaţe murdare,
care continuă la nesfârşit,
să-şi făurească rostul,
la circul fără nume,
al Societăţii de Consum a Mizeriei Umane.

38. Sensul Idealurilor

Învieri ce-au pierdut,
 din portmoneiele datelor,
Paştele unei primăveri,
 cu muguri de singurătate,
izvorâţi din lacrima pală,
răsfirată prin sângele amurgului,
Despărţirii,
de toate armoniile fierbinţelii,
din rătăcirea Iluziei Vieţii,
în urmele stelei,
 care ne-a înflăcărat Destinele,
devenite torţe de Adevăr,
ce-şi ard pe cerul aşteptărilor,
eternele pasiuni.
căzute în braţele Morţii.

Fuioare de nelinişti ce torc temerile,
ţes noi cutremure la tălpile,
Împlinirii,
lăsând falii adânci,
 între pălmile muncite ale Idealurilor,
 ce nu-şi mai pot atinge,
Sensul.

39. Acoperişurile lacrimilor

Vremuri ale Vremilor,
 dezrădăcinate de propriul Timp,
ning cu frământări,
 peste acoperişurile lacrimilor,
ruinate peste propriile ziduri de neputințe,
ce nu şi-au găsit niciodată plânsul,
negociind pe ascuns,
 cu tăriile stâncilor de alcool cu multe grade.

Fermierii de amăgiri,
ară întunericul simțămintelor,
încercând să însămânțeze,
strălucirea falsă a Singurătății,
pe ogoarele florilor ce vor lipsi,
 pentru totdeauna,
din părul Iubirii,
ce cade în cascadă,
 peste Prezentul cugetului.

40. Menirea Stelei

Credinţă de argilă,
te caut în râul Timpului,
care s-a revărsat peste naşterea mea,
făurind din sufletele străbunilor,
ulciorul simţămintelor ce-mi dau suflare,
spart astăzi de plumbul greu,
al zidirii propriei Conştiinţe,
din cioburile căreia,
vreau să clădesc pe roata olarului,
Zilelor ce mi-au mai rămas,
altar de închinăciune,
Cerului din Cuvântul Întrupării,
care mi-a zămislit,
Eternitatea,
unde vreau să mă ascund pentru veşnicie,
alături de inima oceanului de aspiraţii,
pe care navighez de o viaţă,
şi sper să-mi întâlnesc Menirea Stelei,
din zodia fără nume,
ce mi-a decorat trecutul până acum,
cu privirea ta.

41. Mântuirea Sfinţeniei din Tine

Suliţi de încercări,
în concerte de ploi,
rup Patima încercării mele,
de a deveni,
suflet de cer,
al nemuririi tale.

Corzi metalice de nelinişti,
ne rup carnea Clipelor,
din care ne hrănim Destinul,
prea laş de a fi,
Zeul Viitorului,
unde te ţineam Rouă,
în armură de Amintire,
în pumnul Războiului,
din stelele Regăsirii mele,
cel umilit de rochia Eternităţii,
tale de Soartă,
care-mi zbaţi Inima Deznădejdii,
de a deveni surâsul Apei Vieţii,
Mântuirii Sfinţeniei din Tine,
pe ţărâna Dorului Meu.

42. Prin Cimitirele Viselor

Suliți stângace de Întrebări,
macină Morile de Vânt,
ale Destinelor noastre.

Case de Nebuni ale Iubirilor,
ne abat Zodiile Adevărului,
de mersul paşnic,
al gărilor fără de trenuri,
unde ne-am pierdut Zilele.

Doar camerele de tortură ale Clipelor,
ne mai amintesc de Soarele rece al Deşertăciunii,
care şi-ar fi pierdut dinții Existenței,
în Cimitirele Viselor,
prea sumare,
ale unei Lumi a Nimănui,
care ne-a ținut,
în grajdul străinilor de noi înşine,
pe care nimeni nu îi va întreba vreodată,
la ce oră din Zi sau din Noapte,
s-a născut zbuciumul răvăşitor al Morții,
unde ne conştientizăm Viața Nimănui.

43. Floare de Dor

Nu-mi lăsa mântuirea să devină fata Nimănui,
în ograda de furtuni unde ți-ai încercat Moartea,
luptei dintre vulcanii Soartei,
şi lava născută din Inima mea.

Lasă-mi Sorocul Mântuitor al Sufletului,
să-şi hrănească Ziua cu Momentele,
unde mi-ai răsărit ca Floare de Dor,
ce nu ştie a veşteji,
în trupul neputinței unei Morți,
pe care sfințenia unui Dumnezeu,
a considerat-o a fi Veşnicie,
din trupurile noastre vlăguite,
de prea multe încercări ale Iluziilor Vieții,
de a ne readuce,
Viața Destinelor Înapoi,
din Inima Soartei Otrăvite,
de noi înşine.

44. Necinste

S-a prelins şarpele sângelui pe săbiile Remuşcărilor,
muşcate adânc de veninul otrăvitor al Adevărului.

Credite false de iubiri se zbat în menghinele Anilor,
fără să mai poată fi plătite vreodată.

Respiraţii secate de aerul înălţimilor politice,
sapă cât mai adânc în sufletele muţimilor,
crezând că vor găsi Apa Vieţii,
din care să se desfete cu încăpăţânare,
Necinstea.

45. Reproşuri

Ne naştem ceşti ciobite,
 fără toartele Cunoaşterii,
spre a ne cizela lutul argilos,
 de pe roata olarului Conştiinței,
încercând,
 o viață întreagă,
 să ne reparăm vesela gândurilor,
pe care să le putem ține,
 la cafeaua amară de dimineață a Trecutului,
fără să ne frigă.

Reproşuri sadice strivesc,
până şi rădăcinile Cerului Inimii,
care s-a prăbuşit peste fruntea Speranței,
spânzurând-o de arborele falnic,
al Morții,
care nu moare niciodată.

46. GROZĂVIE

Semne de întrebare,
 mereu fără răspuns,
la masa gardurilor de întrebări,
ce nu pot fi privite,
 în ochii Destinului,
pentru a nu deveni ploi de foc,
ce nu pot fi niciodată stinse,
în incendiul apocalptic al Iubirii,
părăsită de Compromisul,
care se refugiază nerăbdător,
 în brațele Iluziei Vieții,
făcând o căsnicie de invidiat.

Traverse meschine şi ironice,
unesc liniile căilor ferate matrimoniale,
între două rămăşaguri,
cu Destinul,
călcat şi decapitat,
 de trenul Zilelor,
care nu se va mai întoarce niciodată,
să vadă ce grozăvie a comis,
Iubirea.

47. Timpul unei Revederi

Porți de Cer,
 deschise de norii,
Frunților,
 pline de sudoare ale Inimilor,
care aleargă,
 dezmoştenite de țărmurile Împlinirilor,
pe faleza fără de viitor a Dorului.

Aripi de vise,
se desfac grațios,
peste lebedele Clipelor,
ce par a nu mai ciuguli,
mai demult decât Vremea Vremurilor,
Timpul unei Revederi.

48. Ne-am născut Moartea

Existența a fost aprinsă de Iubire,
devenind Lumină Divină,
ca mai apoi,
să se întrupeze prin Cunoaştere,
făurind,
Lumea.

Viscolul gândurilor a creat Timpul,
ce a naufragiat prin furtuna Clipelor,
până în portul Iluziei Vieții,
unde ne-am născut,
Moartea.

49. Dumnezeul Marilor Noastre Iubiri

Refugiile încâlcite de dor,
ruine ofilite ale sentimentelor,
vreascuri lacustre sparg urmele patimilor,
în care ne-nveştmântăm,
Moartea.

Pleoapele îngheţate ale amintirilor,
cad grele peste inima Timpului,
răscolit de flăcările Iadului,
devenite oglindă,
în care se priveşte,
Dumnezeul Marilor Noastre Iubiri.

50. Galantarele Deşertăciunii

Verighete rupte,
din copacul,
Păcatului Originar al degetelor,
lăsate goale de orice sens,
în Paradisul singurătății,
unde Cunoaşterea a învățat Omul,
să sufere.

Plăceri carnale gata să fie prăjite,
stau înşirate,
de-a lungul galantarelor Deşertăciunii,
pentru a fi cumpărate,
de vreun Destin abătut,
din drumul său către Moarte.

51. Urme fără Vise

Turnuri de neînțelesuri,
răvăşesc credințele Luminii Divine,
ce par că ne-ar fi dat,
suflarea Nimănui.

Ropote de semne,
stau gata să cadă,
dezvelind strigătul surd al Lumii,
din pridvorul unde Dumnezeu,
a inventat Păcatul.

Urme fără Vise,
ne luminează calea,
paşilor ce nu le-au călcat niciodată,
Adevărul lor Absolut.

52. Aripi fără zbor

Laurii fără victorii,
sunt puşi pe frunţile,
aripilor fără zbor,
care ne aduc pacea,
frazelor fără înţeles,
pentru a descoperi sensul,
imaginilor fără Adevăr,
din Iluzia Vieţii.

Nu există ascunziş mai bun decât în Cuvânt,
mai ales dacă acesta se numeşte Moarte.

Adevărata Cale a sensului Existenţei este să despartă Viaţa Morţii de Moartea Vieţii fără a face rabat la suferinţă.

53. Cântec de lebădă

Acoperişuri sparte,
fără scaunele Odihnei la cap,
stau în poziție de drepți,
în fața Zidurilor încovoiate ale Libertății,
prin care se scurge Dreptatea,
năclăită de noroiul cotidian,
al promisiunilor politice.

Stâlpii arşi ai Vremurilor,
încă mai fumegă a neputință,
în fața măritului rege Ban.

Colivii colorate frumos,
ne sunt servite ca veşminte de idei,
pentru a ne intona fiecare după posibilități,
propriul cântec de lebădă.

54. Buletin meteorologic

Portarii vântului de vorbe goale,
păzesc cu străşnicie fumul Cuvintelor arse,
la ospățul Moralei,
care a condamnat definitiv şi fără drept de apel,
Înțelepciunea.

Buletinul meteorologic al Iluziilor Vieții,
anunță vremea viselor schimbătoare,
câteva averse de idei dar fără importanță,
în rest arşiță sentimentală pe tot parcursul sufletului.

55. Valoare

Preoţii politicieni ai lupanarelor ideatice,
din Societatea de Consum,
vor cât mai multă presă care să preseze,
ce a mai rămas nespart,
din ulciorul gânditor,
al condiţiei umane.

Catedralele meschine,
din moravurile uşoare ale Conştiinţei,
vor să-şi clădească o religie,
a igrasiei şi mucegaiului,
unor Patimi,
vândute drept simboluri sacre,
ale Adevărului Absolut al Minciunii.

Doar Moartea mai rămâne unica avere a Valorii,
care se scurge încet dar sigur,
către sfinţenie.

56. La pension

Râsetele isterice ale rațiunii,
muşcate de veninul intereselor,
cad inerte,
pe rămăşagurile odioase ale unei Morale,
crescută şi educată la pensionul,
Înstrăinării de Sine.

Doar corbii orelor de granit,
mai sparg liniştea Terorii,
care şi-a făcut cuib de trăiri,
tocmai pe stâncile ce păreau de nezdruncinat,
ale Iluziilor Vieții.

57. Străin ascuns

S-a spart gheața,
din paşii de smoală ai Trecutului.

Zorii Amurgurilor pătați cu sângele Zilei,
îşi aşteaptă resemnați,
condamnarea la Moarte.

Cerul ochilor de plumb ai Iubirii,
coboară pleoapele Uitării,
peste o Despărțire al cărei pod,
deveniseră oricum o ruină,
iar trecerea lui ar fi însemnat,
ploi de foc,
 peste Mântuirea,
Străinului ascuns,
 de singurătatea sufletelor,
tocmai în Viață.

58. BILETE DE PAPAGAL

Capetele obosite ale Cuvintelor,
nu-şi găsesc nici măcar pernele de piatră,
ascuţite şi reci pe care să se aşeze,
fiind furate de nepăsarea Simţirilor
şi aruncate în noroiul Conştiinţei,
pentru a clădi Strada Pietruită a Istoriei,
pe care să calce în continuare,
paşii deşănţaţi ai unei Lumi,
care nu mai este demult a noastră,
dar se opreşte la flaşneta falsă şi surdă,
a Contemporaneităţii,
cumpărând de fiecare dată,
bilete de papagal,
de unde ne citeşte viitorul,
atât de multicolor,
care ne transformă în zburătoarele,
care într-o zi,
vor fi cele ce vor întinde,
ciocurile inconştiente ale alegerilor electorale,
spre a alege noi hârtiuţe,
cu inscrisuri predestinate,
Absurdului.

59. Unicul Întâmplător

Fantomele marilor aspirații,
năduşesc de tămâia Absurdului,
care le îmbracă menirea,
pentru care au fost în stare să moară,
ucigându-şi întruparea dezlănțuită,
a Iluziilor Vieții,
pe care nu le-ar mai fi dus cu ele,
în Lumea de Apoi,
a demnității şi onoarei,
de a fi,
Sacrificiu.

Au încărunțit munții Toamnei,
în părul nestematelor stelare,
ce prevestesc înghețul Dorului,
de a rămâne noi înşine,
la poalele Existenței,
ce va ninge cu noi Destine,
peste Întâmplările Neîntâmplătoare,
ce-au fost cândva parte din trupul,
Lui Dumnezeu,
Unicul Întâmplător,
care pare că s-a deztrupat,
de Lume.

60. Din Ființă în Neființă

Singur printre zăpezile fierbinți ale Rugăciunii,
de a ne avea,
drept Mântuire,
am părăsit icoana Adevărului Absolut,
pentru a fi lacrima ochilor din lacul gândurilor tale,
în care ne oglindim Nemurirea.

Demiurg,
mă răsfăț cu cea mai mare creație a acestei Lumi,
care este,
Moartea.

Încrezător,
mă las dus de către steaua căzătoare a Conştiinței,
care mi-a dat suflare,
pe scena unde am devenit,
actorul şi spectatorul dansului Existenței,
Străinului din mine.

Am reuşit,
supus,
închinând genunchii privirii,
către Cerul nesfârşit din cascada Iubirii,
să mă ascund în Eternitatea Clipei,
din care m-am născut,
spre a-mi trece Ființa,
în Neființă.

61. DORITA APOCALIPSĂ

Credințe despletite de părul confuziilor,
ignoranțe îngropate în sinele Destinelor,
devenind o genetică a viitoarelor,
resturi de Întâmplări,
izvorâte din genele perverse ale Istoriilor,
acele ruguri ale umanității,
ce au ars vise, aspirații sau previziuni,
încât Lumea a devenit o cerşetoare umilă,
la drumul mare al Năzuinței,
unde trece din când în când,
Marele Conducător Banul,
zornăind-şi pirostriile,
la cununia cu Iluzia Vieții,
pe când genunchii umili ai Lumii,
sângerează a dezgust şi suferință,
la un apus ce prevesteşte,
furtuna binefăcătoare a Apocalipsei,
ce va şterge totul,
spre binele tutor născuților şi nenăscuților.

Decât existența aceasta mai bine neant.

62. CĂUŞURILE SĂRUTURILOR

Preafericit Răsăritul,
că va lumina gândurile bisericilor din inimile,
ce tocmai s-au spălat pe fața albă şi imaculată,
a propriului Dumnezeu,
făcător de bune şi de rele.

Corzi de chitare ale pasiunilor,
strivesc tăriile cerurilor din Cuvinte,
cu melodicitatea armoniilor solare,
iluminând Creația,
cu poezia ploilor de foc ale sufletelor,
ce-aduc sărbătorile divine ale Iubirii,
în corul Anilor ce vor să se dăruiască,
întru totul,
pălmilor împreunate,
ce vor strânge orizontul Eternității,
în căuşurile săruturilor,
dintre Zidurile pe care le-am spart,
şi ghețurile Întrebărilor fără sfârşit,
spre a fi dăruite Norocului,
ce ne-a unit pentru totdeauna,
în Nemurirea Clipei.
.

63. INFINIT INERT

Flori divine,
regrete amare,
aripi solitare,
rănesc amintirile care ne-au creat Lumea Lui Dumnezeu,
unde eram începutul şi sfârşitul a tot şi a toate,
promisiunile şi împlinirile,
momentelor de mătase cu care ne înfăşuram,
idealurile,
legându-le strâns,
de naşterea marilor călătorii,
pe oceanele ochilor,
orbite de atâta veşnicie solară,
dusă pe corăbiile Speranțelor noastre,
naufragiate acum în portul rece al Morții,
unde Infinitul stă inert,
fără să ne mai întrebe dacă mai vrem sau nu să-i dăm Viață,
ştiind că şi-a pierdut Existența,
prin buzunarul peticit al Eternității,
cu care se îmbrăcase,
în Ziua când ne-am întâlnit.

64. Drum Prăfuit

Au ajuns până şi muşcatele,
 să muşte din carnea Amintirilor,
în glastrele ciobite de sentimente,
ale imaginilor,
 ce se scurg în jgheaburile insomniilor,
unor Cuvinte,
 care-şi mai caută şi acum pacea,
întorcând-se de pe o parte pe alta,
întreaga Noapte a părului tău,
pieptănat de către Destin,
în aşa fel,
încât să-mi întunece privirea,
fără să te mai pot regăsi vreodată.

Şi-atunci am căutat prin casele atâtor şi atâtor alte Cuvinte,
întâlnind de fiecare dată doar Iluzia Vieții,
ce ne-a fost dată drept chezăşie de către Dumnezeu,
în drumul nostru prăfuit,
spre Moarte.

65. DUMNEZEU ŞI TEAMĂ

Paşi răniţi,
de propriile urme pline de plumbul evadărilor ratate,
dintr-un cotidian al Nimănui.

Clopotele înţelepciunii îşi ruinează propriile religii ale apocalipsei înstrăinării de sine.

Hamalii gândurilor se întrec în a căra cât mai multe nonsensuri.

Piaţa demolatorilor de inimi atinge noi recorduri în materie de distrus aripi.

Teama a devenit natura umană a sacrificiului înaintea unui Dumnezeu pierdut din buzunarul rupt al speranţelor.

66. Pe roata Timpului olar

Rechini de pasiuni,
sfâşie carnea ţărmurilor viselor,
ce-ţi cuprind oceanul sufletului,
în pălmile pline de argila binefăcătoare a Eternităţii,
din care vreau să clădesc ulciorul simţirii,
care să nu se spargă niciodată,
pe roata Timpului olar,
pe urmă,
să-l umplu cu Nemurirea din Apa Vieţii,
pentru care s-au născut lacrimile paşilor tăi,
ce-mi calcă necontenit,
menirea,
topită în nesfârşirea Existenţei,
pentru care unicul sens,
rămâne Dumnezeul Iubirii.

67. Esența Existenței

Părea c-am fi învins gravitația pierderii,
în care se topeau orizonturile fără culoare,
din vorbele despletite de nuanțe,
pentru a fi convertite în uragane,
care ne sfâşiau nisipul clepsidrelor,
ce nu mai puteau măsura nimic,
devenind nemuritori,
între cele două valuri ale Iluziei Vieții,
Naşterea şi Moartea,
ale căror statui,
au fost vandalizate,
prin mâini şi picioare rupte,
spre a nu prinde nimic din Lumea noastră,
pe care le-ar fi dus Trecerii,
frunți sparte pentru a nu mai gândi,
ochii scoşi ca să nu mai vadă Adevărul Absolut,
încât au devenit,
contrar aşteptărilor,
esența întregii noastre Existențe,
care ne defineşte astfel.

68. Cerurile memoriei

Vreascuri de drumuri,
mi se aprind înaintea Existenței,
încălzindu-mă cu jarul cardinal,
al posibilităților unui Viitor,
ce va aparține curând,
unui singur Trecut al Morții.

Scântei jucăuşe de idile,
par să aprindă Universul Ființei,
la al cărei Conştiință sunt parte,
de primăvară, lacrimă, rouă şi Destin,
topind zăpada fierbinte a trupului Clipei,
în Apa Vieții,
pe care o beau însetat,
spre a zbura pe cerurile memoriei,
unei stele căzătoare,
care a fost,
undeva – cândva,
Viața mea.

69. La răscruce de Soartă

Prin Moarte,
Existența nu poate avea regrete.

Doar prin Adevăr,
suntem meniți a fi chiar şi Minciună.

La răscruce de Soartă,
izvoarele mistuitoare ale Ființei,
seacă fântânile Conştiinței Universale,
coborând cumpenele,
asupra izbăvitoarei Credințe.

70. Am redevenit tu şi eu

Fiecare muguri îşi au primăverile lor,
care nu vor mai fi niciodată aceleaşi.

Felinare existenţiale,
aprind cetatea Cuvântului,
în care m-am închis,
retrăindu-i aura de Sfânt,
la care mă închin,
slăvindu-i sensul pe care l-a dat,
Vieţii,
pictând în cele mai vii nuanţe,
ochii Amintirii,
în care am rătăcit,
pribeag,
fără nici o altă adresă,
în afară de Moarte,
până când,
Lumina Divină mi-a spus,
că am redevenit tu şi eu,
în trupul Eternităţii.

71. Insula de cioburi

Viscolesc perdelele rătăcirilor,
trase peste fereastra Timpului.

Lebedele momentelor zboară,
din cugetul insulei de cioburi,
care rănesc paşii adânci ai regretelor.

Frunzele fiinţării,
vor să-şi renege propriile rădăcini de Iluzii ale Vieţii,
care le-au condamnat la toamnă.

Norii de plumb sentimental sunt topiţi
şi transformaţi în obuze,
ce vor distruge Existenţe,
la fabrica Necesităţilor,
unde Dumnezeu nu doarme niciodată.

72. Ceasurile Sfințeniei

Vracii personalizărilor,
 mituiesc onoarea Existenței,
spre a lăsa caii liberi ai Vieții,
să alerge cât mai repede spre Moarte.

Reptile reci şi feroce de vorbe-n vânt,
muşcă sufletul Furtunii de Patimi,
injectându-i îndeajuns venin,
pentru a divorța de Normalitate.

Raze jucăuşe de întrebări,
se abat asupra lacului de sudoare,
din ceasurile cele din urmă,
ale Sfințeniei.

73. Societatea Neşansei

Râuri de lavă a simţămintelor,
se revarsă peste vulcanii oceanelor de singurătate.

Noduri ce legau cândva funiile Vieţii,
stau părăsite şi dezlegate,
lângă spânzurătoarea austeră,
ce a curmat Verighete.

Racii drumurilor năzuinţei,
roşesc de la fierbinţeala regăsirii,
în oala cu Apa Clocotită a Vieţii,
spre a fi consumaţi de Societatea Neşansei.

74. Se dorește Adevăr

Armuri cinice de zâmbete false,
plutesc în zodia părăsită a regretelor.

Minți istovitoare rod tălpile Înțelesului,
descălțându-l de armonie,
în ciutura fântânii Absurdului,
de unde se adapă,
vrăjitorii blestemați ai Orelor pustii,
traversate adesea de caravanele Frazelor,
prădate de mirodeniile Sensurilor,
care sunt vândute apoi,
Deşertăciunii.

Clovni isterici de vise,
rănesc până şi coşmarurile Existenței,
cu impetuozitatea încețoşată a Cunoaşterii,
care se doreşte Adevăr.

75. ZARURI MĂSLUITE

Trişorul Existenţei,
Conştientizarea,
a mai învârtit încă odată ruleta cosmică a Destinului,
măsluind zarurile Iubirii,
ce au căzut pe numărul unui Dumnezeu,
care nu este al nostru.

Jucători pătimaşi după Clipe,
vor să mai câştige Timp,
în cursa nebună a Societăţii de Consum,
care şi-a consumat demult,
jetoanele existenţiale,
falsificate,
de Istoriile geloase pe câştigurile,
Morţii.

76. Sănii de Speranțe

Trupurile descărnate ale Cuvintelor,
stau expuse în galantarele necuvinței,
de a fi Om,
în piața Existenței,
unde cel care vinde sau cumpără,
se numeşte Moarte.

Sănii de Speranțe trase de caii Zădărniciei,
se îndreaptă vioi către Iluzia Vieții,
care le-a promis numai Adevărul,
gol – goluț.

77. COLȚURI DE VERBE

Mori de vânt carnal,
pornografie socială,
bani mascați sub stindardele,
 prostituției ideatice.

Colțuri de verbe ale ruşinii,
se prăvălesc,
 peste oamenii de zăpadă,
 topiți după chipurile şi asemănările Corupției,
 ai politicilor unei Religii,
dezmebrată de orice sfințenie.

Morale cărora le este ruşine de propria lor față,
stau jefuite pe treptele Palatului Intereselor,
zis al Parlamentului,
la fel de meschine,
pe cât sunt sufletele,
 ce au clădit acest infern,
 cu nume de Societate de Consum.

Tiparită la

